

Vážený pane děkane,

chtěl bych se krátce vyjádřit k nepravdivým tvrzením o mé osobě, která zaznívají v mediálním prostoru a poškozují mou reputaci. Chci především uvést, že si nejsem vědom žádného chování, které by bylo v rozporu s etickým kodexem MU ani se zákony ČR. Zároveň upozorňuji, že ve veřejném prostoru nezaznívá celá řada faktických informací a svědectví desítek kolegů a studujících, které je možné najít na mých stránkách <http://www.ivanfoletti.com>.

K obvinění z přehnaných studijních nároků

Část mých aktuálních kritiků se rekrutuje ze studujících, kteří neuspěli v rámci povinného předmětu, který jsem na MU učil v prvním ročníku. V prvních letech mého působení na MU šlo o jeden z mála předmětů na celém pracovišti, kde se „vyhazovalo“, což působilo mezi neúspěšnými studujícími nespokojenost. Vždy jsem zkoušel s přísedícím a kritéria hodnocení byla objektivní, přesto o zkoušce kolovaly různé neověřené informace, které bohužel šířili i někteří kolegové. V posledních pěti letech se díky nové akreditaci nároky povinných předmětů synchronizovaly a studenti měli k dispozici podporu tutorů; studijní neúspěšnost v povinném předmětu, který jsem vedl, se pohybovala – podobně jako v jiných povinných předmětech – okolo 15 %. Fámy však zůstaly a opakovaně se mluvilo o nadstandardních nárocích, což neodpovídá realitě. To, co zkoušku činilo neobvyklou, byl důraz na autonomii studujících: cílem nebylo zopakovat obsah přednášky, ale učit se autonomně, za pomoci tutorů, orientovat ve vizuální kultuře středověku. Jelikož šlo o zkoušku za 10 kreditů, tedy cc. 230 hodin práce, byly nároky na přípravu naprosto adekvátní. Neúspěšní studující však – mimo jiné pod vlivem šířených nepravd – spoluvytvářeli narativ, v němž jsem je měl poškozovat na základě osobních antipatií. Taková tvrzení považuji za pomlouvačná a neodpovídající skutečnosti.

K obvinění z přehnaných pracovních nároků

Ve veřejném prostoru také zaznívá, že jsem měl na své spolupracovníky neúměrné pracovní nároky a že jejich finanční ohodnocení nebylo dostatečné. Mohu k tomu uvést, že smlouvy z let 2017–2025 dokazují opak: finanční ohodnocení pracovníků RE:CENTu bylo na poměry FF MU zcela korektní, v některých případech i nad fakultním průměrem. Moji kritici v tomto ohledu se rekrutují z několika málo osob, které v rámci RE:CENTu, tehdy Centra raně středověkých studií, působily na úplném začátku jeho existence v letech 2014–2016. V té době pracoviště nemělo vlastní rozpočet ani projekty a žilo pouze z darů a příspěvků na publikace. Sám jsem tehdy měl pouze poloviční úvazek. Aktivitu se odehrávaly ve sdíleném nadšení, kdy mnozí, mnou počínaje, pracovali s velkým nasazením a někdy i na dobrovolné bázi. Začínali jsme na „zelené louce“ a učili se jednotlivé procesy nastavovat. Jsem přesvědčen, že kritika ze strany těchto osob dnes není výsledkem tehdejší situace, ale důsledkem osobních antipatií vůči mé osobě, kvůli nimž jsme se v následujících letech lidsky vzdálili.

K obviněním týkajícím se projektu Migrating Art Historians

V médiích jsem také haněn za své údajné chování během dříve velmi pochvalně hodnoceného projektu „Migrating Art Historians“, čtyřměsíčního pěšího pochodu ve Francii v roce 2017. K tomu chci především uvést, že události, které jsou v médiích popisovány, jsou v drtivé většině případů nepravdivé, případně zcela vytržené z kontextu. Deník N již vydal [odpovědi podle tiskového zákona](#), o otištění mé reakce žádám i Seznam Zprávy. Nepravdivost některých nařčení je prokazatelná na základě veřejně dostupných informací o projektu z let 2016–2017. Další nařčení vyvracejí v dopisech Deníku N [další účastníci projektu](#).

Projekt byl nejen velmi přínosný, ale také fyzicky i psychicky náročný. Přirozeně jej doprovázel fyzický diskomfort způsobený okolnostmi, například počasím, náročností trasy či případnou nedostupností otevřeného obchodu. Šlo o speciální experimentální projekt pouti, jehož diskomfort byl od samého počátku příprav výslovně avizován. Například v rámci [crowdfundingové kampaně](#) z podzimu 2016 jsme mimo jiné psali: *„Projekt je experimentální a výjimečný v mnoha ohledech. Stejně jako středověcí poutníci budeme putovat pěšky. Po týdnech chůze, spaní bez střechy nad hlavou a bez pomoci většiny vymožeností civilizace, budeme unavení a budeme muset překonávat různorodé překážky i bolest. Tím, že se vzdáme moderních dopravních prostředků, zažijeme zpomalení času.“* Všichni účastníci a účastnice byli s touto specifickou a vysokou náročností předem plně seznámeni. Zřejmě i to byl jeden ze silných důvodů, proč projekt sklidil tak obrovskou vědeckou i laickou pozitivní pozornost.

Moje role vedoucího byla náročná. Odpovědnosti jsem se snažil delegovat, zásadní rozhodnutí se přijímala demokraticky, v některých momentech jsem však jako vedoucí rozhodnout musel sám. Skupině se nevyhnuly konflikty, ale ani momenty usmíření, viz rozhovor s jednou z účastnic na [Rádiu Wave](#). Sám jsem sdílel veškerý fyzický i psychický diskomfort s ostatními účastníky, a proto se ani mně nevyhnuly špatné náladě, „ponorkové“ stavy a konflikty. Dnes, s odstupem devíti let, bych některé situace určitě řešil jinak a lépe, jednoznačně bych se pokusil zajistit projektu psychologickou supervizi. Je též možné, že by se někteří členové výpravy projektu nezúčastnili. V roce 2017, kdy mi bylo 36 let a byl jsem čerstvě jmenován docentem, jsem měl v tomto směru omezené zkušenosti. Psychický komfort studujících i pedagogů tehdy navíc nebyl tak diskutovaným tématem jako dnes.

Vedle zmíněných nepříjemných situací byl však experiment charakterizován i celou řadou velmi přátelských, radostných a obohacujících momentů, diskusí, sdílení vědeckých poznatků i přemýšlení nad získanými zkušenostmi a povahou poutnické zkušenosti. Z mé perspektivy, a jak dokazuje i řada náhodně natočených záběrů, z nichž část se nachází například ve filmu [4 měsíce setkávání](#), tyto momenty převládaly. Šlo o liminální projekt, který měl přiblížit zkušenost dlouhotrvající pouti včetně diskomfortu, který s ní vždy souvisel. Všichni účastníci a účastnice, mě nevyjímaje, se během cesty nutně potkali se svými vlastními limity – fyzickými, psychickými i vztahovými. Někteří se pokusili se s nimi vyrovnat, řešit nevyhnutelné konfliktní situace a přijmout nezdary a zklamání. Jiní účastníci projektu následně interpretovali obtíže projektu především ve vztahu k mé roli vedoucího.

Skutečnost, že u některých členů výpravy převládla negativní zkušenost, mě mrzí. Musím však konstatovat, že řada dokazatelně zavádějících informací, které prezentují v médiích, nepopisuje realitu, ale vyjadřuje jejich negativní emoce vůči mé osobě. O negativních emocích a frustracích by bylo možné hovořit, ideálně za přizvání specialisty. Nikdo ze současných stěžovatelů mě však po projektu a během devíti let, které následovaly, neoslovil a se svými negativními pocity nekonfrontoval. V této otázce vnímám i selhání celé instituce a mých přímých nadřízených. Kde byla podpora ze strany MU? Kde byla potřebná supervize? Přisuzovat všechny případné nedostatky projektu výhradně mé osobě, navíc s odstupem devíti let, považuji za nepřiměřené a nespravedlivé. Reakce na projekt, včetně rozhovorů se zúčastněnými studujícími, byly přitom velmi pozitivní – od [tiskové konference na konci projektu](#) přes články v [Brněnském deníku](#), na serverech [MUNI](#), [Aktuálně](#), [Idnes](#), až po rozhlasové rozhovory v rámci pořadu [Apetýt](#) na Českém rozhlasu či v [Rádiu Wave](#).

K obviněním z „vytváření privilegované skupiny“

Obvinění z „vytváření privilegované skupiny“ považuji za výsledek šířených pomlouvačných interpretací, které o mně, mých spolupracovnících a studujících píšících práce pod mým vedením dlouhodobě šířili někteří kolegové a studující. Tato hanobící tvrzení se dle mého názoru z velké části zakládají na nesprávné interpretaci některých aspektů mé pedagogické práce a v negativním světle představují dva aspekty mé práce, které já s plným vědomím za negativní nepovažuji. Prvním je starost o studující. Seminárním i závěrečným pracím studujících věnuji velkou péči. Podporuji psaní v angličtině a oslovuji zahraniční oponenty z Oxfordu, Harvardu, Poitiers, Jerevanu, Fribourgu, Říma či Lausanne. Narazím-li na call for papers na konferenci, který se dotýká tématu zpracovávaného daným studujícím, upozorním jej. Doporučuji studujícím v návaznosti na jejich témata i konkrétní možnosti publikace článků. Tuto péči nepovažuji za nerovný přístup, ale za práci, kterou by měl konat každý vedoucí diplomantů. Potvrzuje ji i 70 závěrečných prací, které jsem v posledních pěti letech vedl; tento počet dalece převyšuje práce vedené mými kolegy.

Univerzita pro mě není odosobněným prostředím, kde se předává znalost „faktů“, ale místem setkávání lidí, diskuse a vzájemného obohacení. Z tohoto přístupu přirozeně rostou i přátelské vztahy a mimopracovní trávení času nejen mezi studujícími a kolegy, ale i mezi studujícími a pedagogy. S mnohými studujícími tedy kromě nadšení pro dějiny umění sdílím i přátelství, kterých si vážím. Odmítám však jakékoliv nařčení, že by tato přátelství vedla k upřednostňování některých studentů ve studijních záležitostech. Důrazně také odmítám, že bych kolem sebe vytvářel uzavřenou skupinu, jak píší média a tvrdí paní ombudsmanka ve své závěrečné zprávě. Proti tomuto nařčení se ohradilo 23 zaměstnanců RE:CENTu ve [společném prohlášení](#).

Šetření ochránkyně práv

V médiích i internetových diskusích se často objevuje argument, že k závěrům o mém údajném závadném chování dospěla po robustním šetření univerzitní ochránkyně práv, což je pro některé potvrzením nařčení vůči mé osobě. Musím však konstatovat, že šetření ombudsmanky považuji za procesně i obsahově problematické až vadné. Nebyl jsem

seznámen s většinou konkrétních obvinění vůči své osobě, údajně aby nebyla odhalena identita stěžujících, a nemohl jsem tak řadu tvrzení rozporovat. Taktéž nevím, jaké mé údajné konkrétní činy měly vést k rozvázání pracovního vztahu. Od ochránkyně práv jsem obdržel vyrozumění o délce 40 stran, paní děkanka však obdržela zprávu o délce 200 stran, do níž mi nebylo umožněno nahlédnout a případná tvrzení rozporovat. Podrobněji viz [zde](#).

Proti suspendaci jsem podal podnět k šetření inspekce práce. Proti výpovědi podám v nejbližších dnech žalobu na její neplatnost. Zároveň postupně v souladu s tiskovým zákonem žádám redakce médií, kde se primárně objevovala nepravdivá poškozující tvrzení, aby zveřejnily mou reakci, v níž se k jednotlivým nepravdám a dezinterpretacím vyjadřuji a, je-li to možné, dodávám i faktické argumenty, které je vyvracejí a uvádějí na pravou míru.

Shrnutí

Svou současnou dehonestaci v médiích tedy vidím jako výsledek souběhu několika aspektů:

- a) dlouhodobých profesních i osobních sporů v rámci pracoviště Semináře dějin umění; v roce 2025 měl RE:CENT 33 zaměstnanců, tvořil knihy, které se prodávaly v nižších tisících exemplářů, a měl nezpochybnitelné mezinárodní úspěchy; sám jsem za posledních pět let vedl více než 70 postupových prací, tedy zdaleka nejvíce na celém pracovišti;
- b) očerňování, které o mně po více než 10 let šířili kolegové a někteří bývalí studující; stokrát opakované nepravdy o mých údajných vysokých nárocích nebo o údajném poškozování některých studujících se v myslích některých staly „neochvějnou pravdou“;
- c) netransparentního a procesně špatně nastaveného, nikoli nezávislého postupu ochránkyně práv a právního vakua, v němž operuje a které umožňuje i svévolný a nerovný postup;
- d) vnitropolitické situace fakulty, kde jsem byl vnímám jako jeden z nejhlasitějších kritiků aktuálního vedení;
- e) mých vystoupení na senátu MU a mých veřejných vystoupení, mimo jiné v kauze KTF, která opakovaně rozladila vedení MU;
- f) mediálního pokrytí situace, kdy dva ze tří nejčastěji referujících novinářů jsou sami magisterskými studenty MU, v případě redaktorky Seznam Zpráv přímo FF MU, tudíž jsou v zakázaném střetu zájmů, nekriticky přejali obecné závěry ochránkyně práv, obohatili je o „svědectví“ některých stěžovatele, přičemž s některými z jimi tvrzených informací jsem se setkal poprvé až v článcích, a vsadili na chytlavé, ryze bulvární titulky a přístup.

Jsem přesvědčen – podobně jako více než [dvě stovky osob](#), které se ohradily proti mé suspendaci, a především více než [pět desítek spolupracovníků](#) a bývalých i současných studujících – že jsem se stal obětí systémové nespravedlnosti spojené s kombinací institucionálních a osobních faktorů. Je zřejmé, že nejsem bez chyb a že jsem některé situace v minulosti mohl řešit lépe. Opakuji však, že si nejsem vědom žádného porušení Etického kodexu ani dalších vnitřních předpisů MU. Zároveň dodávám, že za dobu svého působení na FF MU jsem neobdržel žádný vytýkáci dopis a vnitřní hodnocení mé vědecké i pedagogické práce bylo vždy výborné.

S úctou,

prof. Ivan Foletti